

Duiksport – aankoop

Anders dan de titel doet vermoeden gaat dit stukje niet over, pak 'm beet, 12 ½ jaar geleden maar "gewoon" over mijn eerste grote duikaankoop in mijn leven. Ook een hoogtepunt natuurlijk. Na "my first experience" van december vorig jaar en de andere opgedane ervaringen van de afgelopen tijd, kwam ik tot de conclusie dat ik verslaafd ben geraakt aan het duiken. Ontspanning, relaxen, aardige collega duikers, etc. En naar mijn idee hoort daar dan een complete duikset bij. Gelukkig was ook mijn buddy die mening toegedaan. En als ik eenmaal een dergelijk idee heb, dan word ik ook erg ongeduldig en ga ik het liefst op pad. Mijn vader zei altijd "wat jij in je hoofd hebt zit niet in je ...". Alvorens je tot een dergelijk forse aankoop besluit moeten natuurlijk de middelen in liquide vorm beschikbaar zijn. Gelukkig had ik nog wel een paar, dat ik voor dit doel kon aanwenden. En het belangrijkste is natuurlijk een goed advies. En waar krijg je dat nu beter als van je eigen duikinstructeur.

Snel had ik dan ook een afspraak gemaakt met mijn instructeur en gelukkig kon hij een paar dagen later al langskomen om met ons over de aanschaf te praten. Als geen ander weet mijn instructeur natuurlijk en denkt daarbij ook aan de details waar je als aspirant duiker niet bij stilstaat. In een poep en een zucht stonden er dan ook een aantal zaken op papier. Op de momenten dat mijn instructeur de wenkbrauwen fronste werden de details en de kleine hebbedingetjes ingevuld. "Zo, als we dit allemaal kopen, dan ben je in het bezit van een complete uitrusting" wist mijn instructeur na een half uurtje te vertellen. Toen ik de lijst zag, werd ik toch een beetje onrustig. Ik wist zeker dat mijn budget niet toereikend was. Bezorgd keek ik naar Mieke, mijn buddy. De instructeur stelde mij gerust en was ervan overtuigd dat het wel goed zou komen. Dat zeggende zag ik weer die optimistische en veelzeggende blik in zijn ogen. Aan die blik raak ik steeds meer gewend en ook nu wist ik weer dat het wel goed zou komen. Onze instructeur zou er ook voor zorgen dat er de hele dag een verkoper beschikbaar was om ons van dienst te zijn. "Wanneer willen jullie?" vroeg mijn instructeur. "Zullen we na de wintersportvakantie afspreken?" Deze laatste zin bracht me enigszins van mijn stuk. Na de wintersport? Shit, dat duurt nog 8 tot 10 weken. Enigszins bedremmeld vroeg ik of het niet eerder kon. Dat kon gelukkig. Wanneer ik dan in gedachten had? "Zullen we a.s. zaterdag afspreken?" vroeg ik voorzichtig. Wat ik in mijn hoofd heb, zit niet in mijn ..... Nee, a.s. zaterdag kon niet i.v.m. de invoering van de euro, wel de zaterdag erop. Snel schreef ik de afspraak in mijn agenda. Later die week belde zijn vrouw om te zeggen dat de afspraak niet door kon gaan omdat mijn instructeur een dubbele afspraak had gemaakt. Foei instructeur! Teleurgesteld als ik was werd de aankoop een week uitgesteld, het was niet anders. Mijn buddy gaat heel anders met een dergelijk teleurstelling om, die wacht gewoon langer. Ik zal eerlijk bekennen dat ik de dagen heb afgeteld. Ik keek er erg naar uit.

Eindelijk was het zover. Zaterdagochtend om 09:22 uur vertrokken we met twee auto's naar Nijverdal. De instructeur had nog even het idee om met één auto te gaan maar het was goed dat we uiteindelijk met twee auto's zijn vertrokken. Anders was alles vast en zeker niet in één keer in Schiedam gekomen. En dat zou toch zonde zijn, wees eerlijk. Dus mijn instructeur, vrouw en dochter in de ene auto en Koen, Mieke en ik in de andere. De rit naar Nijverdal verliep voorspoedig. Geen files en een rit door mooie natuurgebieden. Ik ken de omgeving van Nijverdal omdat ik daar een deel van mijn wortels heb liggen. Ik versta de mensen er feilloos omdat ik het dialect ken en begrijp.

Om 11:19 uur kwamen we bij Lucas Duiksport aan. Er was nog volop parkeergelegenheid. Enigszins opgewonden stapte ik de winkel in. Wauw! Wat veel spullen en zo mooi. Hier heb ik al zeker twintig jaar van gedroomd en eindelijk is het nu zover! Ik mag het zelf kopen. Nerveus ben ik een keer in de winkel rondgelopen en met mijn verkennerblik zag ik al precies waar ik later moest zijn. Later? Ja, later. Eerst maar koffie drinken na een dergelijk lange reis. Koffie? Ik had daar helemaal geen zin in, ik wilde direct aan de slag. Ik ben nu eenmaal ongeduldig en wat ik in mijn hoofd heb zit niet in mijn ..... Voorruit dan maar, eerst de koffie. Die smaakte overigens erg goed. In de tussentijd gaf ik een hand aan een verkoper waarvan ik dacht dat dit de man was die mij de hele dag terzijde zou staan. Fout, die moest ik nog ontmoeten. Hij heette Roy en sprak het dialect waardoor ik het gevoel kreeg dat ik weer thuis was. Roy maakte een rustige en gedegen indruk op me. Ik begon met het buitenpak. Ik had gekozen voor een long john met los jasje. Roy bekeek me van topt tot teen en wist direct welke maat ik nodig had. "Deze" sprak hij gedecideerd terwijl hij een pak uit het rek tilde. "Probeer deze maar eens, die zal wel goed zijn". Zo gezegd zo gedaan. Terwijl ik me in het kleedhok aan het uitkleden was viel het me op dat er mensen aandachtig naar me keken. Waarom? Ik ben zo gewend geraakt om me in het "openbaar" om te kleden dat ik vergeten was het gordijntje van het pashok dicht te doen. Ach, wat kan mij het ook schelen! Snel had ik het pak aan en het zat warempel in één keer goed. Niet te strak of knellend, nee gewoon goed. Buigen en strekken ging als vanzelf. Ook bij mijn buddy zat het pak als gegoten. Gelukkig was de man waar ik blindelings op vertrouw in mijn nabijheid en die deed nog een paar testjes en bekeek me van top tot teen en van links naar rechts. "Ja, dat pak zit als gegoten, dat is

Duiksport – aankoop

de juiste maat" zei mijn instructeur. Ook zijn vrouw was die mening toe gedaan en wie ben ik dan nog om te twijfelen. Het pak zat zelfs lekker dus ik was klaar met de eerste etappe. Het viel me op dat er nergens een prijskaartje aan zat.

Het volgende doel was een shorty. Dat leek me wel fijn voor in het zwembad en straks in de tropische zeeën. Bij binnenkomst had ik al gezien welke ik ging kopen. Mijn voorkeur ging uit naar een shorty met ook een fel geel stukje stof. Helaas, die was speciaal voor vrouwen omdat er al een cup in was verwerkt. Die was dus niet voor mij, al geef ik toe dat de vetvorming ook bij mij begint toe te slaan en op termijn een voorgevormd pak niet meer is uit te sluiten. Maar Mieke was uitermate tevreden met de "layout" van dit pakje. Daarnaast hingen gelukkig ook de mooie shorty's voor de mannen. Ook in mijn maat hing er nog één en precies in de kleuren die ik erg mooi vindt. Passen, voelen, snuiven, rekken, etc. Ook deze shorty zat in één keer goed. Na de goedkeurende blik van mijn instructeur en zijn vrouw ging ook dit attribuut op de stapel. Weer geen prijskaartje. Toch gek! Trimvest. Daar heb ik er een behoorlijk aantal van gepast. Ik had immers van mijn instructeur en in het boek van Padi geleerd en gelezen dat comfort het allerbelangrijkste is. Uiteindelijk moest ik een keuze maken uit twee vesten. Nadat ik ze beide nog eens had aangedaan wist ik het zeker. Mijn instructeur knikte. Ik was erg blij dat zowel de instructeur als ook zijn vrouw erbij waren. Als zij het goed vinden hoef je zelf niet meer te twijfelen, da's toch erg handig en scheelt je een hoop "stress". Vest op de stapel. Maar waar zitten toch die prijskaartjes? Tijdens het passen van de vesten kwamen ook Rinus en Inge binnen wandelen. Ook zij hadden besloten om het één en ander aan te schaffen. Zo werd het ook nog een gezellig samenzijn in de winkel. Het volgende onderdeel was de aanschaf van een ademautomaat en octopus. In de winkel lagen een aantal modellen uitgestald met allemaal hun eigen verhaal. Roy wist precies de verschillen op te sommen maar dan blijft het toch moeilijk om te kiezen. Dan verschijnt mijn instructeur natuurlijk weer op het toneel die ook nog een advies geeft. Uiteindelijk maak je dan de keuze voor een topmodel.

Ik had me in Schiedam nog voorgenomen om geen duikcomputer aan te schaffen omdat ik daar niet direct de meerwaarde van zag. Als je dan uiteindelijk moet kiezen slaat de twijfel weer toe. De computers waren in de "aanbieding" dus de twijfel nam hand over hand toe. Omdat ik nu eenmaal gek ben van een stukje techniek en in het bijzonder computertechniek duwde ik mezelf snel de drempel over. Dit was overigens voor de eerste keer dat ik wist wat iets me ging kosten. Mijn buddy, die het hele circuit in dezelfde volgorde had afgewerkt, koos voor een "normale" console. Natuurlijk ook met vele toeters en bellen. Rond de klok van 13:00 uur waren we bijna voorzien van een complete duikset. Een duikmes ontbrak nog. Omdat ik kort daarop jarig zou zijn mocht ik als cadeau een duikmes uitkiezen. Snel had ik ook nu mijn keuze gemaakt. Om 13:30 uur had ik alles. Ongemerkt hadden ook Rinus en Inge hun setje gekocht.

Mijn instructeur stelde voor om ergens iets te gaan eten zodat Roy tijd en gelegenheid had om de rekening op te maken. Koen en de dochter van mijn instructeur hadden zich al die tijd voorbeeldig gedragen. Ik stapte met gemengde gevoelens de winkel uit. Ik wist absoluut niet waar ik met de prijs aan toe was en dat gaf toch een onbestemd gevoel. Inge kon mijn gevoel volledig onderschrijven. Mijn instructeur was, zoals gewoonlijk, weer erg ontspannen en glimlachte zo af en toe. Ik besloot me maar weer aan die glimlach vast te klampen. Al eerder had zich bewezen dat het dan wel goed zou komen. De eerlijkheid gebied me weer te zeggen dat ik eerder wel eens smakelijker een patatje met heb geconsumeerd. Een lichte vorm van spanning had zich van mij meester gemaakt. Natuurlijk viel er ook een klodder mayonaise op mijn overhemd. Bah! Op de terugweg naar Lucas vroeg ik nog eens voorzichtig aan mijn instructeur wat hij er van dacht. Hij gaf niet direct een antwoord op mijn vraag maar glimlachte slechts. Was dit weer HET voorteken?

In de winkel aangekomen zag ik dat Roy druk in de weer was met andere klanten. Onrustig banjerde ik de winkel door. Na een tijdje kwam hij naar ons toe. "Zo, nu zijn jullie weer aan de beurt." Roy liep het kantoor in om de rekening te halen. De spanning nam toe. Op een ontspannen manier kwam Roy op ons af en liet me op een kladje de bruto- en nettoprijs zien. Nee, ik viel niet stijl achterover, ik bleef kaarsrecht overeind! Dit was precies het bedrag dat ik in mijn hoofd had. Mooi toch? Ook Rinus kreeg zijn kladje overhandigd en ook rondom zijn mond kwam een brede glimlach. Rinus en ik hadden even snel oogcontact en we wisten allebei dat het goed zat. Een snelle blik in de richting van mijn instructeur gaf weer die bekende glimlach te zien. Hij wist al dat ik met de rekening tevreden zou zijn. Wat is dat toch met die man? Mijn buddy en ik waren zeer tevreden met onze aankoop en natuurlijk erg trots. Al jaren keek ik op vakanties met ontzag naar duikers in van die mooie pakken en duikapparatuur en nu was ik er zelf ineens één. Het leven kan toch verdomd aardig zijn.

Duiksport – aankoop

Na de handdruk ter bevestiging van de koop (dat doen ze in het Oosten van het land) werden de administratieve zaken afgehandeld. Ik had besloten de aankoop af te rekenen met de Visacard. Op die manier is alles ook het komende jaar verzekerd. De pinautomaat sloeg gelukkig niet op tilt. Om 16:00 uur lagen de twee complete sets in de auto en kon de terugreis beginnen. Het noodweer was al losgebarsten. Tot aan Rotterdam ging alles voorspoedig. Daar reden we een file in en begon het wachten. Mijn instructeur waren we onderweg kwijt geraakt. Mobiel bellen is dan natuurlijk DE oplossing, maar dan moet je wel je mobieltje aanzetten ! Om 18:15 uur waren we weer thuis. Alle spullen werden snel uitgeladen omdat het eten wachtte.

Het diner zou gebruikt worden bij het Indonesische restaurant Sarinah in Den Haag. Mieke, Koen en ik hadden mijn instructeur, zijn vrouw en dochter uitgenodigd om op deze manier onze waardering en dank voor hen uit te spreken. Zij hebben zich immers al vele inspanningen getroost. En voor wat hoort wat, nietwaar? Koen en het meisje hadden natuurlijk weer de grootste lol om niets. Na een heerlijke maaltijd zijn we nog even naar ons huis gegaan om de avond op gepaste wijze af te ronden. Rond middernacht namen we afscheid en zeiden we tot morgen. Die nacht kwam ik slecht in slaap. Om 06:30 was ik wakker en ben ik op gestaan. Op dat vroege tijdstip heb ik de duikflessen van onze namen voorzien en heb ik alle aankopen geregistreerd in de logboeken. Vaak heb ik trots naar alle nieuwe spullen gekeken. Nog een paar uur en dan was het eindelijk zover dat ik mijn nieuwe setje mocht uitproberen. Daar aangekomen liep ik trots met alle nieuwe spullen de kleedruimte in. Andere duikers vroegen belangstellend hoe het was allemaal was verlopen. Aan hun reactie kon je merken dat zij het leuk vonden om ons zo blij te zien. Later vroeg ook Alfred naar de ervaringen. Ook hij was natuurlijk erg positief over Lucas in Nijverdal. Als een volleerde duiker gleed ik mijn shorty in. Snel had ik de duikset opgetuigd en liep ik met het hele spul naar het zwembad. Daar werd, zoals gebruikelijk, de briefing door mijn instructeur gedaan. De teleurstelling was uitermate groot toen hij vertelde dat we eerst even aan de conditie moesten werken. Er moesten een achttal baantjes getrokken worden. Daar had ik helemaal geen zin in want nu werd mijn "duikdoop" weer 10 minuten uitgesteld. Stiekem heb ik maar de helft van de opdracht uitgevoerd. Een duiker had dat in de gaten en sprak mij vermanend toe. Nadat ik plechtig beloofd had dat ik het nooit meer zou doen besloot zij het niet aan mijn instructeur te vertellen.

Henny had overigens precies in de gaten hoe ik me voelde met mijn nieuwe duikset aan. Zonder dat ik er om vroeg nam zij de ene na de andere foto van mij. Dat kwam mooi uit, want ik wilde 's avonds de eerste foto's de hele wereld rondzenden. Zo kon ik natuurlijk ook alles voor het nageslacht digitaal bewaren. Aan zulke dingen merk je overigens direct dat het nu al een hecht clubje is. Met een blik van "wie maakt mij nu nog wat" ging ik met een achterwaartse rol het water in. Ook deze stunt werd direct door een duiker op de gevoelige plaat vastgelegd. Al met al ging het onder water erg lekker, slechts met die uitzondering dat de ademautomaat af en toe spontaan begon te blazen en dat de octopus aan het "lekker" was. Deze problemen werden 's middags door mijn instructeur opgelost. Natuurlijk was het uurtje veel te kort. Even kijken of ik mijn instructeur zover kan krijgen dat hij het zwembad voor anderhalf uur huurt en dat dan elke dag. Ik kijk alweer uit naar de volgende week!